

de [Costion Nicolescu](#)

O dedicație: „Prietenului Costion Nicolescu, cu complicitate întru Hristos. Răzvan Codrescu, aprilie 2002”. „Complicitate întru Hristos...”

Plecarea lui Răzvan Codrescu din această lume mi-a fost șoc. Îl admiram nespus. Îmi era nespus de drag, cu toate că dacă am pune cap la cap timpul petrecut împreună, nu am atinge durata a două zile. A plecat la 62 de ani și câteva luni (la fel ca Horia Bernea!), „în plină putere creatoare”, cum se spune, încărcat de proiecte. Horia Bernea îi admirase prezența în spațiul publicisticii românești de după decembrie 1989. Așa l-am cunoscut și eu, ca autor al acelei reviste unice, Puncte Cardinale. O revistă de o acuratețe aparte, slujind cu abnegație și cu justă măsură, cauza unei drepte autentice, în care coordonata politică era atașată fără abatere celei spirituale, fiind chemată s-o transpună în viața socială. Era extrem de bine informat în domeniu. A căutat preajma celor care au străbătut ani mulți iadul concentrațional, sub diverse dictaturi, dar îndeosebi sub cea comunistă. A fost un recuperator al acestor valori autentice ale neamului, ignorate, în general, de societatea contemporană. Răzvan Codrescu este un poet hărăzit (despre poeți nu se poate vorbi decât la prezent!). Un poet adevărat. Poeții sunt trimișii lui Dumnezeu printre noi. Cum sunt sfinții pentru biserică, așa sunt ei pentru lumea largă. Adesea, a ales forma cea mai aproape de perfecțiunea formală a poeziei: sonetul. În ultima vreme, compusese 200 de catrene sapiențiale, care tocmai urmau să apară în volum. Acum va fi unul postum, testamentar... Un poet al tensiunii permanente dintre erosul pământesc și erosul divin, încercând să se facă punte. Pe undeva, un neptic, un anahoret. Un poet al iubirii și al morții. Până și textele sale politice conțin o exprimare poetică subtilă. Și, ce mândrie pentru mine, să am câteva poezii dedicate! E un sentiment de nedescris. Poetul își vădea măiestria și în traduceri. I-a ales pe doi dintre poeții cei mai dificili: misticul San Juan de la Cruz și misteriosul Dante Aligheri. Traduceri excepționale, poate cele mai bune ale textelor respective, la noi. Apoi, neobosita și nevăzuta trudă de editor și redactor. A făcut-o pentru Editura „Anastasia”, pentru Editura „Christiana”, pentru revista Lumea credinței și editura ei. Viața i-a fost jertfă firească, fie în chilia lui de la bloc, șlefuită cuvinte, fie în agora, atât cât a fost chemat. A fost pe deplin un om al Bisericii, cu o pregătire teologică substanțială. Ancorat în Ortodoxia cea mai vie, ținând la acuratețea ei dogmatică și la o slujire vie. Un om frumos. Frumos în chip spiritual. O frumusețe răzbind din lăuntru. Ce profunzime a privirii! Mereu întrebătoare, mereu parcă uimită. Un chip aureolat de un păr buclat, ca cel al arhanghelilor din icoane. Avea o vorbă așezată. Cu arare izbucniri. Dreapta judecată îi stătea temei. Un spirit critic ascuțit, dar drept, frizând înțelepciunea. Un umor subtil, de cea mai bună calitate. Un prieten cald, apropiat, prezent spre ajutor, deși nu era un om al efuziunilor. A avut un rol decisiv în apariția primei mele cărți. Pe urmă și în a altora. La rândul meu, am avut marea bucurie să scriu prefața cărții sale de interviuri Sic credo. Am participat împreună la numeroase lansări. Un om atipic. Pe cât de consistentă și de variată lucrarea lui, pe atât de ignorat de mediile intelectuale și politice vocale,

dar și de media. Încă un om de care neamul său nu a profitat îndeajuns. Iubitor al Adevărului, doritor de continuă făptuire a Binelui, la el, cele două categorii erau, ca la orice poet adevărat, în slujirea Frumuseții („De bine nu m-am sinchisit defel,/ din adevăr am prins abia crâmpel,/ dar frumuseții până la idee/ i-am șlefuit volutele cu zel.” – Dionis LX).

Răzvan Codrescu i-a fost pseudonimul. Pe crucea lui scrie Adolf Marian Vasile. Acum se pregătește de întâlnirea absolut personală, chip către chip, cu Dumnezeu. Să-l însoțim cu prietenia și rugăciunile noastre! Poeții nu pleacă niciodată, poeții rămân!